

Zvečer

deset čez osem je ravno šla po mostu čez kanal Oudezijds Voorburgwal, ko je naenkrat namesto mraza pritisnila ostra noč, ssssss, ssssss, tema. Sapo je zajela malo bolj plitko, da se ne bi slišalo, kako je panično cviknila. Potem je pomežiknila trikrat, močno in na dolgo, da bi tema minila. Kanal je vlažno smrdel po scanju in tatovi so sikali: Bikesss, bikesss. Rdeča četrč čez most ni bila več rdeča, samo še zdrizasta in strašna. Svetilke ob cesti so bile neme, kamnite hiše so bile mrzle in tramvaji so stali pri miru. Ozke ulice so šle še bolj na cikcak in nekdo je začel kričati kot norec. Sapo je zajela malo bolj plitko, da se ne bi slišalo, kako ji notri buta po žilah, počepnila je k otroku in rekla: Don't worry.

Ko je v Evropi zmanjkalo elektrike, je bila v Amsterdamu čista tema.

Tihi šum pod mostom je valoval v nebo, kot da bi bila voda še edini živi element, mimo so tu in tam zbegano vozila kolesa in tu in tam njihove begajoče luči. Tistih nekaj luči na tistih nekaj kolesih, kiso luči imela in ki so jim luči delale. Čepela je tam na mostu v odročnem centru Amsterdama in otrok je stal pred njo, njegova mama je bila Kitajka in njegov oče Afričan, rodil se je tukaj in ona je bila njegova babysitter. Gledal jo je izpod obrvi in našobil ustnice, ne jokaj, ne jokaj, o-prosim, veter je zavijal po kanalu navzgor in pred očmi so se ji risali črni krogi. Otrok jo je stiskal za kazalec in sredinec in na glavi je imel kapo. Ko je našobil ustnice, je bil kakor deklica, in za svoji dve leti je bil drobcen. Gledal jo je izpod obrvi in čakal, da bo rekla še kaj, dokler se ni čisto malo upognil v kolenih, čisto narahlo je počepnil in se nagnil naprej, naslonil se ji je na čelo, da so ji njegovi črni kodri silili v usta in je dihala še bolj plitko, obe dlani ji je stisnil za vrat, se pritisnil k njenim licem, potem pa se obrnil navzgor, da je nehote pogledala z njim: Jana, maan!

Kadar si v tem mestu svoje kolo zaklenil le z eno ključavnico, si zares tvegala, da ga ne boš našel nikoli več. To je zdaj vedela zanesljivo, že celo večnost je iskala gor in dol po ograji ob kanalu Oudezijds Voorburgwal, prepričana, da je kolo pustila tukaj, ne ne, tukaj, otroka je nesla malo štoporamo in malo v naročju, po kolesarskih poteh in po mostovih, mimo kandelabrov, kavarn in pod gradbenimi odri, čez kanale, dokler ni otrok postal težak kot cement in je na mesto v enem hipu padla čista noč. V popolni temi je zdaj ugibala pot do postaje tramvaja – pa saj sploh ne vozijo, saj so pri miru, saj stojijo, kako naj kam prideva – in preklinjala svojo ključavnico, ki je bila tanka in ena sama, in tatove, ki so se spravili ravno nanjo. Namesto mraza je na kanal Oudezijds Voorburgwal pritiskala ostra noč in otrok ji je govoril v jeziku, ki ga ni razumela